Ч. 91 Пятниця 25 цьвітня (7 мая) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостовах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

Вчера відбуло ся засїданє парляментарної комісиї адресової і вибрано на нім референтом пос. Дідушицкого. Нїмецка опозиция і при сїй нагоді зазначила своє становище, бо на засїданю комісиї явили ся лиш репрезентанти партий належачих до більшости. Сподівають ся, що пос. Дідушицкий з початком слїдуючого тиждня предложить проєкт адреси, в котрій буде положена вага на розширенє явтономії. Нїмецка партия поступова хоче виготовити свою власну адресу. В кругах посольских говорять, що Палата відповість на престольну бесїду висказом льояльности.

Коло польске відбуло вчера коротке засїданє, на котрім ухвалено одноголосно голосувати завтра против пильности внесеня в справі поставленя міністрів в стан обжалованя.

Внаслїдок жалїв партий, належачих до парляментарної меншости, на невідповідний розділ мандатів до поодиноких комісий, ухвалили предсїдателї клюбів належачих до більшости збільшити число членів деяких комісий.

Молодочехи, як то видко з їх органу політичного, Narod. List-ів, не конче раді з внесеня пос. Ебенгоха (клерикала) в справі зміни закона державного о школах. Згадана ґазета каже, що проєкт Ебенгоха не дає соймам краєвим нїякого иншого права як лиш то, щоби школи можна поробити віроісповідними, а Чехам розходить ся більше о то, щоби школи народні були виняті з під самоволї бюрократиї, а піддані під власть народу, котрий ті школи удержує і посилає до них свої дїти, отже повіряє їм вихованє своїх будучих поколїнь. Внесенє то — кажуть Narod. Listy — так як оно тепер преставляє ся, не перейде. Проводирі католицкого сторонництва повинні були предложити его перед тим партиям автономічним до висказаня о нїм своєї гадки, щоби в той спосіб одержати елябоpат, на котрий би всї згодили ся. Був би то був крок великої доносимости і повен наслїдків. Нарід ческий не перестане домагати ся повного права для своєї школи.

N. W. Tageblatt доносить на основі інформаций з кругів посольских, що більшість парляментарна старає ся о то, щоби на найблизших засїданях перевести передовсїм вибори до комісий. По залагодженю тої справи настане довша перерва в засїданях Палати. За кілька днїв президент мабуть перерве засїданя Палати повідомленєм, що о скликаню слїдуючого засїданя повідомить писменно членів Палати. Перерва потягне ся через кілька недїль, а що сесия Ради державної не буде відрочена, то дієти посольскі будуть виплачувати ся. Підчас перерви будуть радити комісиї, головно над предложенями угодовими. (В виду того, що в переговорах з Угорщиною не прийшло до порозуміня, то ледви чи буде над чим радити. — *Ред.*) Правительство предложить мабуть за кілька днїв деякі проєкти, щоби комісиї мали над чим радити.

В теперішній ситуациї парляментарній замітне то, що чим раз голоснїйше дають ся почути голоси дораджуючі перерви в засїданях. Ба, що більше, підносять ся й голоси, котрі домагають ся навіть ревізиї конституциї. В виду того праґска Politik (орґан Старочехів) каже, що нема иншого виходу із сего заколоту, як лиш відрочити Раду державну а скликати сойми. З другої же сторони доказують, що всї вісти о відроченю Палати послів не мають нїякої основи; їх ширить лиш N. fr. Presse і другі органи нїмецких лїбералів. Вісти ті і крики Шенерерівців притихнуть незадовго, особливо, коли завтра буде відкинене внесенє в справі обжалованя міністрів.

Катастрофа в Парижи.

Страшна катастрофа в базарі добродїйности на полях Елїзейских в Парижи, в котрій згинуло около 200 осіб з найвисших кругів париских, нагадує обставинами серед яких настала, подібні катастрофи у віденьскім т. зв. Рінґ-театрі і на поли ходиньскім в Москві підчас коронациї теперішного царя, та насуває кілька гадок, котрі мимо всеї сумности факту таки годї не зазначити. Люди, що цїлими масами шукають розривки і забави, знаходять як-раз підчас них так само масами як найстрашнїйшу смерть. Париска катастрофа стала ся для Парижа тим грізнїйшим Memento, що іменно Париж єсть тим огнищем, звідки розходить ся по цїлій Европі та злощасна заохота до житя з дня на день, до житя гулящого, вишукуючого всїлякі можливі способи, щоби лиш хвилево ужити і забавити ся весело, хоч би то на око мало і якусь благороднїйшу цїль, як от і базар добродїйний, що мав забавою одних помагати нуждї других.

А Париж уміє ся бавити! Коли там за хоче ся живим забавити ся весело, то навіть і померших не можна лишити в спокою. Не так то давно відбував ся концерт одинокий в своїм родї, якого доси ще нїколи не бувало і може вже не буде — концерт в гробах серед кістяків! Під Парижем знаходять ся катакомби, і

---

19)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Иосифа Корженьовского).

(Дальше).

Подія описана нами в попереднім роздїлї видає ся немов би неприродною і тому мусимо єї перед нашими читателями оправдати обставинами, які єї спровадили, а насамперед дати їм пізнати, що Уршуля справдї бачила вже Гнатка і то не між ідеалами мужеской краси, які снували ся по єї артистстній голові, але на яві і то в дуже звичайній і простій пригоді.

Нарбут, як собі читачі пригадують, вивіз так нагле внучку з Димівщини, не так зі страху, аби єї легкодушний молодик не збаламутив і не посягнув на єї честь, бо довіряв і чесности і розумови панни так само як своїй повазї і обачности; але радше тому, щоби єї усунути з перед очий Марияна, котрого було єму вправдї дуже жаль, але помимо того не міг похвалити его любови. А не похвалював єї раз тому, що сумнївав ся, щоби то любов могла дати щастє его дорогій дитинї, а друге і то була найважнїйша причина в его очах, що то могло би видавати ся ловленєм мужа для внучки і то мужа богатого, що було би найбільшою невдячностию для пана Янушa. Тому то виїхав ще того самого дня рано не кажучи нїкому нї слова куди внучку везе. Уршуля, що почитала надовсе свого дїдуся і вірила, що хоч би він що небудь загадав для неї зробити, то все те буде для єї добра, поплакала трохи при пращаню з Димівщиною і Шумейковою, але скоро успокоїла ся не питаючи цїлком куди їде, бо бачила, що дїдусь нїчого не хоче о тім говорити. Она глядїла з з усьміпкою на всьо, що єї окружало і переносила в думцї на папір то хороші дерева, які бачила в лїсї, то живописну хатчину, що майнула перед єї оком, то веселого пастушка, що стояв з батіжком коло дороги і приглядав ся проїзжим. Жаль їй лиш було, що не могла нїгде задержати ся, що дисить скоро їхали і тілько красних річий мигнуло дармо перед єї очима. При кождім такім видї, з котрого можна би зробити образок, прийшов їй на гадку і Мариян; але лиш як учитель ученицї, як вправний артист початкуючій артистцї, що чула его висшість і жалувала, що не може єму показати того або сего предмету, аби бачив, як научила ся від него пізнавати живописну сторону кождої річи. Не диво, що при такім настрою користала з кождого відпочинку навіть в дорозї і мала під рукою велику книжку з чистим папером, котру їй Мариян дарував і велїв заповнити рисунками всього того, що їй впаде в очи і сподобає ся формою або осьвітленєм.

На другий день задержали ся на попас між Чижевом і Ломжою, в однїй досить великій коршмі так положеній, що там випадає найчастїйше попас тим, що їдуть на ніч до Ломжи, або рано з того міста виїхали в напрям до Седлець. Від того то що до тої коршми заїздить ся найчастїйше в полудне, мабуть і прозвано єї Полудницею. Всї селяни знають єї як місце вигідного відпочинку, а властитель єї і добре зрозумілим своїм інтересї держить в нїй все чемного господаря і добру горівку і тому радять всїм подорожним, або конечне на попас заїздили до Полудницї. Правду кажучи нема там нїчого надзвичайного, бо в тій коршмі так само як і в инших можна найти побиті шиби, брудні комнати, криві лавки, а в ніби гостинній комнатї округлий стіл з відірваним одним крилом; але що рідке в инших коршмах тут є все: охоча і привітлива услуга, добрий хлїб, незле масло і сметана, сьвіжі яйця і в кождій порі овес та сїно. До того положенє Полудницї дуже миле. Она стоїть на горбку в пісковатім місци і тому суха, коло неї-ж березовий лїсок, а такий зелений і хороший, що лїтом не навкучить ся там і найдовший попас.

Кільканайцять кроків від того лїска, між ним а коршмою, була колись видко загорода, тепер вже цїлком опущена. З господарских будинків видко було лише стовпи і декуди кілька кроків без покритя. Огорожі цїлком вже не було, але сама хата хоч покривлена, без вікон і двери, хоч стріха була дїрава і запала ся та обросла мохом, могла притягнути до себе око знатока, а то завдяки тій обставинї, що коло неї росла велика пречудна береза, що

котрих від многих сот літ спочивають кости померших. До тих катакомб можна заходити лиш за окремим дозволом поодиноким людем, бо як кажуть ті, що там були, підземні гробниці знаходять ся в досить лихім стані і могло би там також дуже легко прийти до якоїсь катастрофи. Отже в однім місци тих гробниць зроблено салю концертову. Стіни прибрано чорним сукном, засіла музика, зібрало ся множество Парижан і саме о півночи розпочав ся концерт для живих в домі померших, серед кістяків. Поліция не знала о тім нічого, так само як і не знала тепер, що базар добродійний не збудований безпечно від огню.

Що було причиною теперішної катастрофи, годі ще й доси знати; кажуть лиш, що при кінематоґрафі, котрий показувано в базарі, займили ся від искри електричної звої фотоґрафій з целлюльози, поломінь бухнула відразу і базар зачав горіти. Базар, в котрім відбували ся забави на цїли добродїйні, був то величезний деревлянний будинок з двома входами, дуже красно уладжений і украшений. Декорациї в нім представляли часть стародавного Парижа, якусь стародавну улицю, а в шатрах розставлених на улици молоді дами з найвисшої аристократиї продавали там всїлякі річи, котрі перед тим призбирали на добродійні цїли. Розуміє ся, що всї, як при такій нагоді, були як найкрасше поубирані, в легких сукнях. Базар той уряджувала, кажуть, головно княгиня д'Ізе (d'Uzes) і кажуть, що то в еї шатрі зачало насамперед горіти. Між гостями були також комендант Парижа ґен. Сосіє, нунций Клярі, княгиня д'Алянсон, рідна сестра нашої Цїсаревої, і множество осіб з найвисшої аристократиї. Що забава відбувала ся на добродїйні цїли, то й дві монархинї продавали предмети в Базарі і явив ся також папский нунций Клярі. Єго присутність була причиною, що в базарі зібрало ся було первістно около 6000 осіб. Але нунций був лиш коротко і вийшов ще перед катастрофою.

Коли роздав ся крик: Горить! всї гостї кинулись до дверий і збили ся тут в таку масу, що для стоячих поза ними не було вже ратунку. На панях займили ся сукнї і они як горіючі смолоскипи бігали по базарі, кидали ся на землю та качали ся, щоби придушити на собі огонь. Инші крили ся де в яких заулках і там відтак згоріли. Настав такий страх, що богато з гостий з розуму зійшло. В першій хвили не було нїякого ратунку, бо поліция перед тим не постарала ся о нїякі средства осторожности. Цїла катастрофа не травала довше як 20 мінут.

Коли опісля наспіла сторожа пожарна і дві компанії піонірів, почав ся ратунок в горіючім будинку, зроблено отвори і ними уратовано ще богато людий, хоч вже многі з них були більше або менше попарені. В самім будинку знайдено богато трупів або попечених або спалених таки на попіл. Трупів зложено до палати промислової, щоби їх там свояки могли відтак розпізнати, але многі були так ушкоджені, що ледви ще можна було пізнати, що то людскі тїла. Тїла княг. д'Алянсон таки зовсїм не віднайдено; знайдено лиш еї перстїнь, згоріла видко на попіл. Богато тїл знайдено таки майже поприліплюваних до стїн будинку — згинули в часї натовпу.

О смерти княг. д'Алянсон доносять: Она продавала в базарі зараз побіч княг. д'Узе. Як-раз розкладала свої товари, коли якась дама приступила до неї і сказала: Горить, втїкаймо! Чоловік еї, що на хвильку відійшов був від неї, прибіг зараз і взяв еї під руку, але їх в глотї розірвано. Кн. Алянсон і дві служницї княгинї уратували ся. Князь лиш попарив ся і обгоріло єму волосе на голові.

Новинки.

Львів дня 6-го мая 1897.

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евст. Санґушко повернув з Італії і з Відня разом з женою передвчера вечером до Львова.

— **Президент міста Львова** др. Малаховский виїхав до Відня на переговори з п. мінїстром скарбу дром Білиньским в справі будови школи кадетскої у Львові.

— **Нові аптики у Львові.** Мінїстерство внутрішних справ рішило позволити на відкрите у Львові двох нових аптик. Одна з них має бути отворена при Академічній площи, друга напротив полїтехнїки при ул. Льва Сапіги.

— **Панна Саломея Крушельницка,** звістна співачка оперова, що часто виступала в руских концертах, виїздить на кілька місяців до Сант-Яґо в Ишпанії, де еї заанґажовано до опери.

— **Потверджене двох вироків смерти.** Дня 1-го вересня минувшого року убито вистрілом з рушницї будника зелїзничого Яна Робака в Хшанові, в хвили, коли давав сиґнал переїздиаючому поїздови. Виновника, 21-лїтного Франца Кумулю увязнено і він признав ся до вини, але зізнав, що до убийства намовила его жінка Робака. В лютім с. р. відбула ся в Кракові карна розправа против обоїх обжалованих о убийство. Анна Робакова випирала ся вини, але Кумуля обставав при своїм зізнаню до кінця і ще додав, що за убийство одержав від Робакової 5 зр. На основі вердикту судиїв присяжних засудив трибунал обоїх на кару смерти. — Внаслїдок внесеної жалоби неважности розбирав ту справу трибунал касацийний у Відни. По нарадї відкинено відклик засуджених і потверджено перший засуд на кару смерти.

— **Значна крадїж.** Невислїджені доси злодії закрали ся сими днями до мешканя адвоката дра Мелитона Бучиньского в Станиславові і забрали цїнних наперів на суму 7000 зр., банкову книжочку вартости 3000 зр. і ще незначну суму готівкою.

— **Нові жерела нафти.** З Дрогобича доносять, що на полях званих „Раточина" між Бориславом а Попелями дістала американьска спілка Перкельс і Мек Інтош по 3-місячнім верченю з глубини 180 метрів велику силу ропи, котра заливає сусїдні обшари. Кажуть, що там може бути друга Східниця.

— **Злодїйску трійка.** Перед судом присяжних у Львові відбувала ся розправа против 17-лїтного слюсарскою термінатора Вільгельма Шлямпи, 18-лїтного Фелїкса Вонґляржа і Яна Канчуги, бувшого возьного, відтак покутного писаря і сторожа. Та трійка займала ся довший час злодійством, допускаючись крадежий у Львові в білий день. Вкінци попала поліция на слїд злодїйскої компанії. При розправі Шлямпа і Венґлярж признали ся до злочинів, Канчуга-ж „викручував ся", звичайно як покутний писар. Всїх трех засуджено на кару тяжкої вязниці від $1\frac{1}{2}$ до $2\frac{1}{2}$ року.

— **Нещастна пригода.** Кільканайцять вояків стоячого залогою в Острові (у всхідних Прусах) полку піхоти виїхало човном на поблизьке озеро. Позаяк був вітер і падав дощ, а до того й керма була в неумілих руках, човно ненадїйно перевернуло ся і всї вояки повпадали у воду. Одна часть з них хопила ся човна, другі, а було їх сїм, пустили ся вплав до берега, та на жаль, всї потонули. Тих, що держали ся добре човна, вИратовано.

— **Самоубийства.** В Кракові відобрав собі житє оногди рано реставратор в готели Народовім при ул. Посольскій, Берґер Енґельберт, 37-лїтний мужчина. До самоубийства ужив звичайного ножа, котрим пхнув себе в праву скрань і в праву сторону грудий. Пів години опісля помер полишивши жінку і сина. — Дня 30-го цьвітня вискочив

окривала еї своїм галузєм. З тою березою і з тим всїм що еї окружало представляла опущена хата гарний предмет до рисованя.

Тому скоро Нарбут задержав ся в тім місци з внучкою на попас і поживившись трохи положив ся передрімати, побачила Уршуля зараз живописну хатку і взявши з собою з коршми столець, свою книжку і коробку з оловцями, вийшла на двір. Там під лїсом вибрала собі місце звідки найлїпше видко було пустку, сїла на колоді, розложила свою книжку на стільци і почала пильно і скоро рисувати образок тої руїни не оглядаючись поза себе.

Була тоді може третя година пополудни, сонце ще сильно припікало і Уршуля аби заслонити ся перед его промінєм, накинула на голову білу хусточку, з під котрої видко було еї темне волосе сплетене в грубу косу. Впрочім одїта була в просту подорожну сиву сукню, але хто приглянувсь би їй з боку, міг легко пізнати молодечу струнку стать, котра велїла здогадувати ся і молодого, гарного лиця.

Недалеко звідтам ішла дорога з Замброва. Тою дорогою, пісковою і досить тяжкою, їхала тихо і поволи бричка, а на нїй сидїв молодий чоловік і вже здалека дивив ся на рисуючу дївчину. То був наш знакомий, хороший Гнатко, з тими синими очима, що так сьміло глядїли, з обгорілим трохи лицем, з ясним чолом, білим і широким і з білявим вусом, що додавав его лицю ще більше краси. Дївчина що так пильно рисувала, видалась єму дивною і зацїкавила его. Догадував ся, що в коршмі мусить хтось попасати і що панна займила ся тою роботою лише для розривки, аби скоротити час. Однако коли придивив ся предметови, який рисувала і місцю, що вибрала, догадав ся, що то може яка артистка, котрої роботу варта побачити, тим більше, що як знаємо і він розумів ся на тім і міг оцінити працю а може й подати їй яку добру раду. Погадавши то завязав лїпше хустку на шиї, що еї був розпустив задля жари, поправив ковнїр, причесав своє гарне волосе і обтріпавши себе трохи з пороху вискочив з брички. Він не мав потреби попасати в Полудници, тому велїв своему візникови їхати поволи і станути за коршмою, а сам тихо і на пальцях підійшов до рисуючої артистки. Що був молодий і певне знав о тім, що природа обдарувала его красою, відважив ся на той може надто сьмілий поступок, але чув, що еї не наполохає і не міг оперти ся цїкавости, що его якось дивно тягнула.

Уршуля так була занята, що цїлком не чула, як молодець наближив ся і станув за нею. Тому мав час споглянути і на рисунок і пересьвідчити ся, що не лише місце яке вибрала але і сам рисунок зраджували талант і велику вправу. Отже тим більше був цїкавий заглянути в очи тій особі, що так вірно і легко клала на папір черти предмету і кидала перші сьмілі тїни. Колиж доглянув з під хусточки біле і молоде лице, набрав ще більше сьміливости і легко відкашльнув.

Уршуля цїлком не відвертала ся, лише відхилила ся трохи назад і приглядаючись своему рисункови спитала чистим і сьвіжим голосом:

— Чи то ви дїдусю?

— Нї панї, не маю того щастя — відповів Гнатко усьміхаючись, що его взяла за дїдуся і що так добродушно висказав жаль, що ним не є.

Тодї Уршуля стрепенулась, оглянула ся з зачудованєм, еї темні і оксамітні очи впили ся в лице хорошого молодця і еї чудове лице облив сильний румянець, що зробив еї ще красшою. Молодий чоловік змішав ся, почервонів також, але скоро прийшов до себе і сказав:

— Я вас, панї, наполохав і дуже вас перепрашаю за мою сьмілість. Але переїздячи туди, побачив, що ви рисуєте і не міг побороти моєї цїкавости, щоби не подивитись....

— На рисунок? — спитала Уршуля немов з докором і не оглядаючись на молодця.

— Вас я бачив з далека — відповів приятель Мариана.

— То ви знаток, а може артист? — спитала піднимаючи книжку так аби не міг бачити.

— Я не артист — відповів молодий чоловік, поступивши кілька кроків, щоби бути против неї і ще раз заглянути в ті очи, котрі видались єму так чудово гарні — але знаю ся трохи на красотї і точности рисунку і можу вам сказати, що справдї дуже добре вибрали ви і місце звідки рисуєте той хороший образок і віддали дуже вірно ту пустку.

— То ви видїли? — спитала поглянувши на него.

— Я стояв за вами кілька хвиль і дивив ся — відповів Гнатко червонїючи знов.

— Коли ви знаток, то я вас дуже жалую — сказала опускаючи очи — бо я страшно мажу і колиб ви просили мене, аби я вам ту роботу показала, то я була би того нїколи не зробила. Але як видко, вам не треба було мого позволеня — закінчила з притиском.

Гнатко не відповів зараз, хоч чув, що ті послїдні слова були докором за его нечемність. Він гадав в тій хвили о тім, що ті еї очи, хоч она їх опустила, дуже їй до лиця, така красна

в полудне з третого поверха дому під ч. 39 при ул. Личаківскій у Львові на хідник урядник п. Б. Він спровадив ся до тої камениці що йно перед кількома днями разом з жінкою і двома синками. В згаданім дни рано почав у него проявляти ся сильний нервовий розстрій, він одїв ся і проходжував ся неспокійно по комнаті. Коли увійшов сторож камениці, дав єму п. Б. мельдункові картки, а на упімнене сторожа о білет з назвиском, щоби его умістити в списї льокаторів, відповів: „По полудни дістанеш добрий білет". Сторож не догадував ся нїчого, відійшов спокійно. По хвили, як жінка вийшла до кухнї, вихилив ся крізь вікно і, як оповідають прохожі, стрімголов кинув ся в долину. Однако не упав просто на хідник, але зачепив ся о вивіску фризиера, уміщену понизше поверха і то з такою силою, що вивіска з сильними зелїзними штабами зігнула ся. З подертим одїнем упав звідтам нещастний на хідник з розбитою головою і поломаними ногами. Покалїченому прийшли в поміч прохожі і подавши єму першу поміч відвезли до шпиталю, де по годинї закінчив житє.

— **Величезна риба.** Недалеко Оршови зловили сербскі рибаки в Дунаю великана виза на $2\frac{2}{3}$ метра довгого, а 90 центиметрів широкого. Важив 280 кільоґрамів. Єго перевезено до Будапешту і продано за 680 зр.

— **Потомки королевої Вікториї.** Старенька англійска королева числить 70 живучих потомків: 7 синів і доньок, 33 внуків і внучок, а 30 правнуків і правнучок. Підчас шістьдесяти лїтного ювилея панованя, що наступить незадовго, будуть заступлені всї чотири ґенерациї королївскої родини: королева лїт 78, князь Уельский (наслїдник престола) 55, воєвода Йорку 32 і трилїтний князь Йорку. Мабуть ще нїколи не входила англійска королївска родина в так тїсні звязи посвояченя з европейскими домами пануючими як тепер. З виїмкою короля Юрия III., що числив 82, а панував 59 лїт, нї один англійский володар не досяг віку королевої Вікториї.

— **Підземні люди.** О трийцять миль від Парижа, в департаментї Лер мешкають під землею люди, здаєсь ще від часів середновічних. Є то племя зовсїм відрубне, непідчинене жадним правам француской републики: сидять у себе під землею — тож полишають їх цїлковито у супокою. Подорожні, котрі навішали ті підземні нори, оповідають, що такої як там нужди, не стрічали навіть в Судані або в Китаю. Жителї тих підземель нечисленні: сотка ледво. Мешкають там з дїда-прадїда і є знані добре в околици. Давнїйше, як поблизкі узгіря були покриті винними корчами, инакше вело ся підземним жителям: витискали вино і вимінювали его на товари. Нинї винницї опустїли, жителї попали в страшну нужду і здичіли. Вже майже цїле столїтє жиє цїле племя оттак з воздуха. Не працює зовсїм і не посїдає жадних средств удержаня, житє кождого є правдивою загадкою. Сплять на сухім листю, варять в коробках від консервів, призбираних на сьмітниках. Мала тілько часть жителїв вбирає ся в лахмани: майже всї ходять в одягах — Адама. Очевидно, що до давних жителїв прибувають часом нові: доволї там типів, які стрічає ся тілько по вязницях. Підземельники жиють в станї цїлковитого упадку і фізичного і морального. Жиють житєм диким, а морально стоять без порівнаня низше чим найдикші племена. Нема там подружий; цїле племя є неначе одним подружием, бо женщини уважають ся за спільну власність. І то всьо при кінці XIX віку біля Парижа!

Штука, наука і лїтература.

— **„Дзвінка"** ч. 9 з дня 5 мая містить: Оповіданє Ст. Пятки „Слїпий патрон"; — стишок Вас. Кулика „На смерть Шевченка"; — продовженє повістки Г. Мальота „Без родини"; — з поеми Ст. Руданьского „На селї"; — дальшу часть розмов Никольця з татком (про Т. Шевченка) Ост. Макарушки; — казку „Завіщанє Евдаміда" і байку Ів. Франка „Заяць і медвідь".

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 5-го мая: Пшениця 7·50 до 7·75 зр.; жито 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 4·75 до 5·— овес 5·75 до 6·—; ріпак 11·— до 12·—; горох 5·— до 8·—; вика 4·50 до 5·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·50 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 25·— до 40·—; шведска 50·— до 65·— біла 30·— до 40·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·31; нова 5·— до 5·31; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 6 мая. Назначений на нинї у Їх Вел. Цїсаря і Цїсаревої обід в замку Ляінц в честь нїдерляндскої королевої і реґентки відкликано з причини смерти княг. д'Алянсон. Вчера по полудни їздили обі королеви до Ляінц складати там Єї Вел. Цїсаревій своє сочувство.

Відень 6 мая. Pol. Cor. доносить, що російский мінїстер справ заграничних, Муравев вислав до Атин депешу, в котрій каже, що російске правительство в виду трудного положеня в якім знаходить ся грецка династия, готове спільно з другими державами посередничити межи обома воюючими сторонами. Російскі репрезентанти при чужих державах повідомили о тім дотичні правительства, а ті, як зачувати, згодили ся на то посередництво.

Ляріса 6 мая. Прибули тут дві турецкі батериї гавбіців через вивіз Мелюна. Турецке войско під Велестіно скріплено 14 баталїонами піхоти, 4 шкадронами кавалєриї і 4 батериями. Побіда Турків єсть майже певна, тим більше, що місцева людність піддає ся і бажає посередництва Европи та нарікає на своє правительство а команду грецкого войска посуджує навіть о зраду.

Атини 6 мая. Турки станули в долинї коло Фарзальос против 23.000 грецкого войска і битва вже розпочала ся.

Париж 6 мая. Тїло княг. д'Алянсон вже віднайдено і розпізнано. В урядовім списї погибших не знаходить ся анї один австро-угорский підданий.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

тінь падала від довгих її вій. Але то тревало лиш коротку хвильку; він нахилив ся трохи і витягаючи руку, сказав:

— А коли тепер позволю собі просити вас о дозвіл приглянути ся близше тому, що я лиш случайно заздрів.

— Гадаю, що маєте вже досить — сказала Уршуля замикаючи книжку і кладучи в картонову коробочку ножик, оловці і ґуму.

— Не хочу бути влїзливий — сказав тодї Гнатко, котрому не так ішло о рисунок, як о то, аби ще раз поглянути на єї лице, на єї темні очи, почути єї срібний голос і хочби ще хвильку поромавляти. Але Уршуля видко відгадала его намір, оглядала ся неспокійно на коршму і очевидячки хотїла відійти. Побачивши то Гнатко скоро відозвав ся:

— Дякую случаєви, що позволив менї побачити і то, що я видів. Але я був би ще щасливійший, колиб знав, куди ви ідете і чи не прислужить ся менї той сам случай ще коли в подібний спосіб.

— І в тім вам також не можу помогти, бо справдї сама не знаю, куди іду — сказала встаючи і принадний усьміх окрасив єї уста, а легкий румянець виступив єї на лице.

Молодий чоловік взяв то за насьмішку і охоту позбути ся его чим скорше. Отже ще раз поглянув в єї лице, немов би хотїв єї лїпше запамятати і склонивши ся сказав:

— Желаю-ж вам щасливої дороги, куди-б она і не вела.

— І я желаю вам взаімно, хоч би певне знаєте, куди ідете — відповіла склонивши голову і відвернула ся до своєї книжки і коробочки, що їх саме складала.

Гнатко відійшов, а коли був вже о кільканадцять кроків, оглянув ся ще раз, відтак другий і третий. За кождим разом здавалось єму, що панна також за ним оглядає ся. Може милив ся, а може так і справдї було. Коли-ж бо зник за коршмою, сїла Уршуля на своїм давнім місци, отворила книжку, добула оловець і хотїла дальше рисувати. Але якось їй не ішло. Отже оперла головку на руку і споглядаючи якийсь час на хату і на березу що єї отїнювала, певне мимоволї обертала ся до коршми і поглядала на дорогу, котрою пішов влїзливий молодець, що їй перервав роботу. Так сидїла досить довго. Вкінци, коли сильний і мужеский голос дїдуся закликав єї по імени до коршми, отямила ся з задуми і підписавши скоро на нескінченім рисунку: Полудниця, дня 12 липня 1837, встала і пішла.

В тім самім часї Гнатко, що сидїв довгий час на бричцї, доки ішла поволи і тихо, отямив ся, коли колесо сильно ударило о укритий під піском камінь і спитав візника:

— Слухай-но, як називає ся та коршма, що ми єї минули?

— Полудниця, прошу пана — відповів візник і затяв конї.

Тодї син пана Анзельма як другий Гамлет, добув в кишенї нотатку, отворив єї на найчистїйшій сторонї і записав: Полудниця, дня 12 липня 1837, відтак сховав єї до кишенї назад. Але відтак немов би собі що пригадав, витягнув годинник, поглянув на него, приложив до уха чи іде і отворивши знов нотатку написав в нїй на тїй самій сторонї: О годинї третій і мінутї двайцятій по полудни.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.